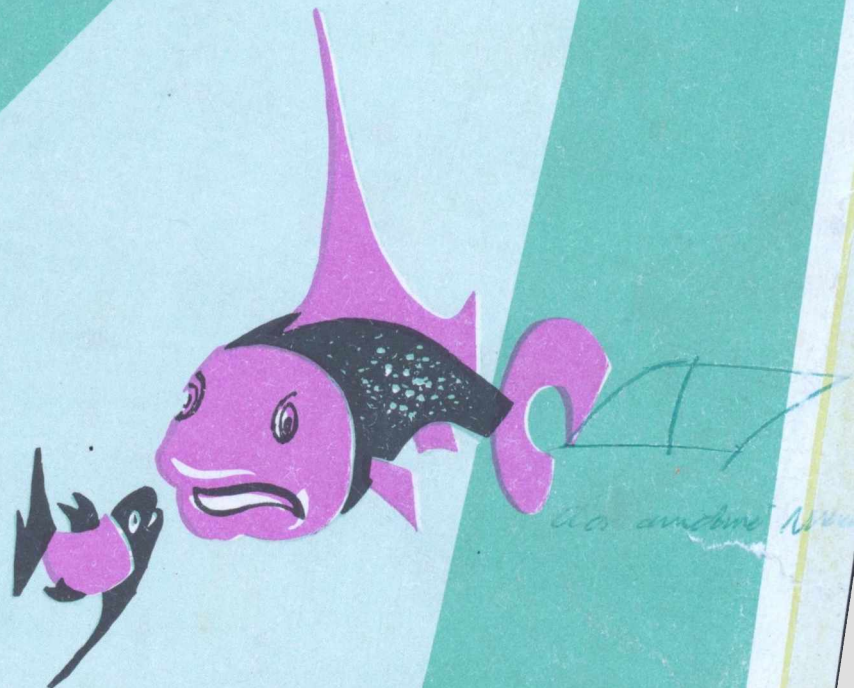
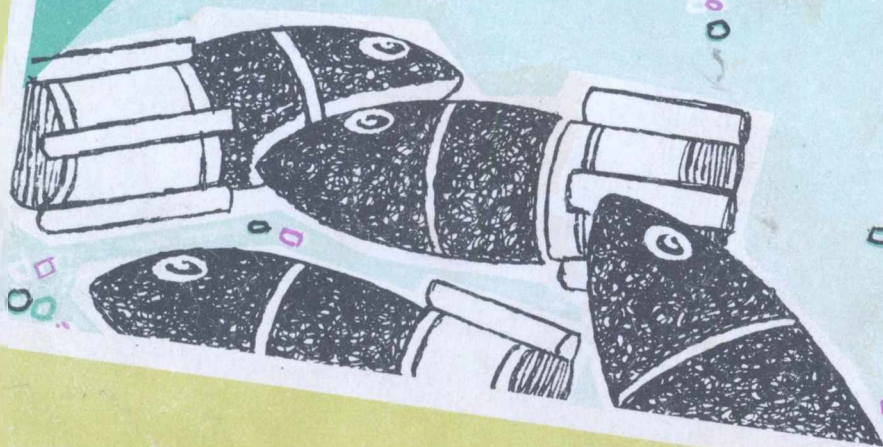

În zborurile lor deasupra Groenlandei, avioanele americane au pierdut mai multe bombe cu încărcătură nucleară.

— Uite mamă, monștrii !!!
— Nu, puiule, monștrii sînt sus!!!

V. VASILIU

urzica

ÎNSEMĂNĂRILE UNUI INDISCRET

arta supremă: sensibilitate mo-
in formă clasică.

A renunța la rimă este egal cu
lude velurul din îmbrăcămin-
acerdotală.

cest celebru suris ironic e făcut
mult din indulgență decît din
e. Și e cu atît mai jignitor.

cea mai mare victorie a artis-
este evadarea din propriile
alități și mijloace. Ele duc la
ate.

uvîntul «cinic» înglobează, din
tîre, și pe asasinul care-și
risește cu satisfacție crima și
ditorul care spune lucrurilor
svăratul lor nume, iar nu pe
e dat de ipocriți.

a să umple neantul existenței,
e îmbată, alții devin jucători
ți, alții iau stupefiante. Nea-
curajul unui vițiu, eu scriu.

lăută să cîștigi cît mai mulți
i celebritate. Dacă nu merge,
ază-te în sublima dezinte-
a adevăratului artist.

de cele mai multe ori, gloria
upă ce opera a murit. E ca
i aștrilor defuncți.

de cite ori îl întilnesc, îmi po-
e, cu lux de amănunte, a-
e: cu voluptate, noua nenoro-
are l-a lovit.

impresia că aceste tragedii și
voacă el însuși, numai pentru
ea de a le povesti.

espre un ilustru scriitor fran-
a nu mai puțin ilustru con-

frate, îmi spunea odată, la Paris:

«Omul acesta vanitos și arghirofil,
după ce a făcut tot ce a putut ca să
ajungă la glorie și avuție, a început
să le disprețuiască. Cu dărnicie de
nabab, se scutură de ele în public.

Încearcă, însă, să-i scrii numele
fără titlul de academician sau cere-i
o colaborare gratuită la o revistă și
va țipa ca din gură de șarpe».

- Evităzi cacofonia, hiatusul, a-
glomerarea de consonante, semi-
vocalele *ă* și *î* și veți contribui la
formarea unei limbi românești mu-
zicale, pe ale cărei strune poeziile de
peste un secol vor scoate accente
supreme: ce am făcut noi pină acum
e școală de pionieri.

- E plin de filozofie. O filozofie
a realităților, a grijii, a precauției, a
inutilității oricărui efort. O filozofie
a sinuciderii.

- Evenimentele merg mai repede
decît puterea noastră de adaptare.

- E ora somnului: nu vreau să
știu nimic din ce mă așteaptă miine,
fiindcă n-aș mai putea dormi, fie
de nerăbdarea binelui, fie din spai-
ma răului.

- Gelozia face pe unii violenți,
pe alții mai îndrăgostiți, pe alții
melancolici. Izbucnire a egoismului
acaparator, gelozia este de cele mai
multe ori nu atît expresia unei a-
fecțiuni rănite, cît o formă a avari-
ției.

- Îmbătrînind, ticălosul acesta
s-a apucat de binefaceri. Vrea s-a-
jungă pe lumea cealaltă, sfînt. U-
nul dintre sfinții care te omoară pină
s-ajungi la Dumnezeu.

A. LUCACI

MUZICALITATE

OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI

OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI

OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI

RODICA TOT

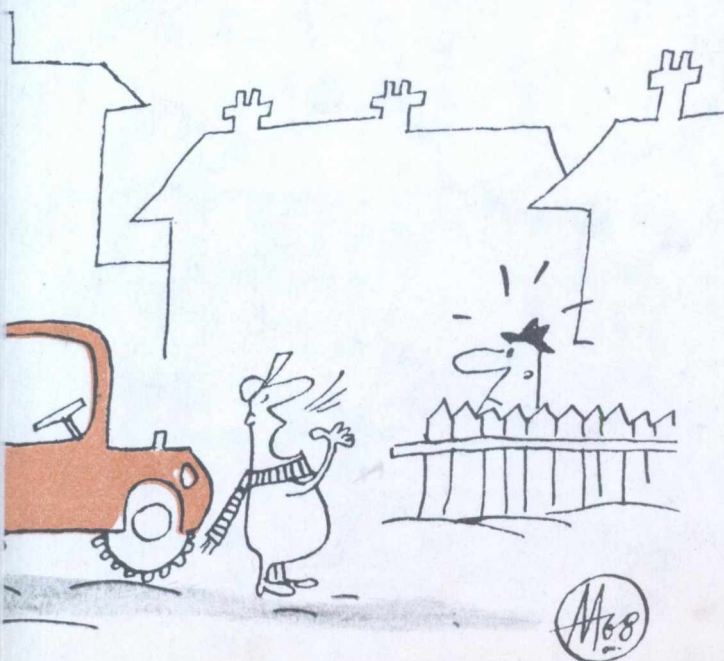
DEȘTEPTĂCIUNEA PĂMÎNTULUI

*I-am spus o dată unui șef:
«Pămîntul se învîrtește!
Pe cuvîntul meu de onoare
Că se învîrtește — pot să jur:
priviți cum vă fuge de sub picioare
și vă spune «bonjour».*

*Dacă n-am fost condamnată
precum Galileu,
se datorește doar modestiei
șefului meu
care m-a rugat cu dreapta pe inimă:
«Susține-mă, deșteptăciunea pămîntului,
Susține-mă!»*

CONCERT

*În fond, toți ne căutăm locul în viață.
În fond, e normal ca fiecare
să viseze locul din față:
un fotoliu comod,
dacă se poate plușat,
fără să scîrșie, fără striuri,
în nuanțe calme de roz și de gri-uri,
locul de unde ești foarte aproape
de dirijor, de orchestră, de clape...
Să fim însă sinceri:
Cîți plătesc locul după valoare
și cîți îl obțin prin bilet de favoare?*

A. ANDRONIC

1968

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

Din însemnările unei păpuși

- O păpușă își deschide ochii ca să și-i arate, nu ca să vadă cu ei.
- Toate păpușile sînt copii din flori. Spun numai: mamă!
- Păpușile sînt niște femei mici și femeile niște păpuși mari.
- Păpușa se joacă pe genunchi și femeia te joacă pe degete.
- Toate păpușile mor demolate.
- Nu e drept. De ce o păpușă stricată se aruncă și o femeie, în aceeași situație, se lansează?
- Chiar și în Teatrul de păpuși, se trag... sforile.
- Somnul păpușii, odihnește pe fetița care o culcă.
- E o necuviință că compari o femeie cu o păpușă. Ce? Ele au în cap țărițe ca noi?
- Inima păpușilor se află în pieptul proprietarilor.
- Păpușa cu prea multe toalete riscă să fie culcată în rochie de gală și cu pălăria pe cap.
- După ce sînt ridicate în slăvi, ultima ascensiune a unei păpuși e numai pînă în podul casei.
- Primele lecții de mamă le predau păpușile.
- Păpușile sînt ca femeile. Cum sînt mai multe la un loc, cum — una dintre ele — trebuie să aibă... gura spartă!
- De cînd s-au scurtat poalele rochiilor, s-au lungit fustele păpușilor.
- Dacă am avea judecată, nu ne-am mai vinde. Ne-am dărui.
- Cea mai elegantă rochie a unei păpuși se face din cirpele copilăriei.
- În viața unei femei, prima păpușă e ca și prima dragoste. Rămîne cea mai frumoasă și nu se uită niciodată.
- Cînd păpușa e bolnavă «mămi-ca» îi dă toate doctoriile pe care nu le-a luat ea de la mama.
- Cînd stăpîna are la școală notă proastă la purtare, toate păpușile ei de acasă au picioarele rupte și capul spart.

In expoziție

Autorul, trist, privește cînd la ușa de intrare, cînd pereții cu tablouri... dar de-odată el tresare: chiar acum, pe ne-așteptate, înăuntru dă năvală lume multă, curioasă, care umple sala goală.

Vin școlari cu serviete, vin perechi de-ndrăgostiți, vin și oameni mai în vîrstă. Grupul noilor sosiți crește, crește cu viteză și se face-nghesuială; pînze, schițe și tablouri sînt privite cu sfială.

Unii comentează, poate, o nuanță, o culoare, o expresie a feței; alții, razele de soare. Cu emoție maestrul vede toată hărmălaia. Dar aude-o voce-n spate: «Hai să mergem, c-a stat ploaia!»

FLORICA BAȚU

N. CLAUDIU

— N-ai pierdut nimic...?

I. AVIAN

I. R. C. R. - U

EL: Dumneata ce crezi c-a fost mai întii pe lume? Omul sau I.R.C.R.-ul?

EU: I.R.C.R.-ul...

EL: Cum ai dedus?

EU: Dacă venea pe lume mai întii omul, acesta n-ar mai fi adus pe lume I.R.C.R.-ul...

EL: Dar ce ai, frate, cu această simpatică instituție? Ce ți-a făcut?

EU: Nu mi-a făcut nimic. Nici măcar acoperișul...

EL: Niciodată, voi umoriștii nu veți atinge o scară superioară a literaturii. Vă preocupă numai subiecte minore... Luați exemplul de la Molière, de pildă...

EU: Pesemne că lui nu-i ploua în casă.

EL: Sau gîndește-te la ce a scris Balzac, dumnezeu să-l ierte...

EU: De ce să-l ierte? Că el n-a fost criticat. Cineva trebuie să scrie totuși și foiletoane despre I.R.C.R....

EL: Dar nu-i just ca pornind de la un banal I.R.C.R. să abordăm teme atît de litere.

EU: Ai dreptate. Se putea discuta problema mai puțin alambicat... Așadar, I.R.C.R.-ul din raionul Nicolae Bălcescu...

EL: Ce-ai găsit acolo?

EU: Gogoși.

EL: Nimic extraordinar. Între 10 și 10,3 e pauza de masă. Mănîncă omul ce vrea.

EU: Nu le mănîncă omul. Le servește m departe.

EL: Au bufet?

EU: Registre. Acolo se pregătesc gogoși. Se raportează ca executate lucrări mai ma decît cele reale. Și uite așa se depășește planul Pe hîrtie. Și pică bănișori pentru depășii de plan. Nu pe hîrtie. În buzunare.

EL: Și crezi că Aristofan ar fi făcut literatură din cazul ăsta?

EU: Nu, fiindcă pe Aristofan nu l-ar durut capul dacă la C.A.P. Sintești, la Țigănești și la cooperativa din Otopeni, lucrări executate de I.R.C.R. erau terminate numai pe hîrtie și în realitate ioc. Chestie de bar înțelegi?

CE LIPSA DE DEMNITATE, DOMNULE!

— Ce faci, măi Năică? Vreun caz?
— Numai unul? (*zimbet amar, at profund*).
— Ceva în familie?
— Numai în familie? (*zimbet profund, oftat amar*)
— Vreo boală, Năică?
— Numai o boală? (*zimbet amestecat cu oftat*) Eh... lasă, Costache... să te mai amărăsc și pe tine cu mele! Mai bine spune-mi cum lucii tu?
— Bine, Năică. Nu mă pot plînge de nimic.
— Mă bucur pentru tine, Costache! Tu ai fost întotdeauna un băiat bun. Meriți să o duci bine. Viața n-a fost atât de vitregă cu tine... pe cînd eu...
— Măi Năică, nu-mi place figura ta!
— Ehe! Multora nu le place! Mă lucrează ăia de la birou, numărul unu!
— Poate că ai și tu vreo vină, Năică dragă...
— Am. De ce să n-am? Știi care-i vina mea? (*pauză*) Sînt cinstit. Și dacă ești cinstit te mîncîncă și tu. Ce să mai discutăm!
— Și acuma încotro, Năică?
— La farmacie, că-i nevastă-mea bolnavă...
— Da' ce are?
— De, Costache! Mă tem că e ceva...
— Fugi, Năică, de aici!
— Ehe! Știu eu, da' ce să-i mai spun! O văd cum îmi zimbește. Se duce, Costache, asta e! Ce să fac? Bani nu... nimic nu! Mă Costache,

să nu fii cinstit, băiatule! Numai așa trăiești. ăia de la birou de ce nu mă înghit? Cum îi prind cu ocaua mică îi dau grămadă. D-aia n-am luat nici o primă, d-aia nu m-a avansat și altele și altele!... Acum plec, Costache! Să-ți dea Dumnezeu un an bun, că meriți! Fii fericit!
— Năică, aș vrea să te rog ceva...
— Da, dragul meu, roagă-mă. Numai să fie un lucru cinstit.
— Năică, să nu te superi... n-o lua în nume de rău... știi că eu îți sînt prieten...
— Da, Costache. Tu ești unicul meu prieten.

Palma lui Nae bătu de cîteva ori umărul lui Costache.

— Dragă Nae, te rog să nu consideri ca o ofensă... te rog primește ca împrumut două sute de lei...

— Oprește-te, Costache, dacă îți la prietenia noastră! Mai bine mîninc trotoare decît...

— Năică, te rog... sîntem prieteni vechi... cu împrumut, nu pe gratis...

După o luptă disperată cu conștiința lui, luptă care a durat o jumătate de secundă, Nae acceptă, plecînd capul în piept ca un «Cristos bătut în cuie».

— Fie! Cu împrumut primesc, Costache. Îți mulțumesc. Ești un băiat bun!

Se despărțiră. Nae porni eteric privind cu coada ochiului. Costache nu se mai vedea. Nae se uită la ceas, apoi grăbi pasul. Ieșea Fănică de la birou.

— Ce faci, Năică?

— Ce să fac, Fănică? Nu prea bine!

— Vreun necaz?

— Numai unul? (*zimbet amar, oftat profund*)

— Ceva în familie?

— Numai în familie? (*zimbet profund, oftat amar*)

— Vreo boală, Năică?

— Numai o boală? Să lăsăm, Fănică. Ce să te mai amărăsc și pe tine. Cum o duci?

— Bine. Nu mă pot plînge de nimic. Am de toate.

— Mă bucur pentru tine, Fănică! Tu ai fost întotdeauna un băiat bun... meriți să o duci bine.

Viața nu-i atât de vitregă cu tine, pe cînd eu... mă dau peste cap! Asta înseamnă să fii cinstit, Fănică! Dar astea sînt fleacuri. Sînt necazuri mai mari... M-am întîlnit cu Costică. Vai de el! Nevastă-sa bolnavă, el fără nici un leu... mi-a cerut două sute de lei, n-avea un ban în casă...

— Firește că nu!

— Of, că și tu ești tot un visător ca mine. I-am dat toți banii! Două sute am avut, două sute i-am dat. Am rămas fără un ban. Dar sînt fericit că am servit un prieten. Cu bine, Fănică! Plec. Îți doresc mult noroc! Din toată inima... că tu ești singurul meu prieten... unicul... atîta am pe lume!

— Năică, nu te supăra, te rog! Nu-mi lua în nume de rău... eu am luat o primă mare astăzi...

— Pînă aici, Fănică! Dacă îți la prietenia noastră, lasă-mă... nu mă jigni pînă într-atît!

— Năică, dă-mi voie... îngăduie-mi să te împrumut...

Nae dădu a doua luptă crîncenă cu conștiința lui.

— Fie! Accept! Dar numai cu împrumut, fiindcă altfel aș suferi îngrozitor! Dacă îl vezi pe Costache nu-i pomeni de banii pe care i-am dat. E penibil să n-ai și să fii obligat să primești!

— Contează pe discreția mea, Năică!

— Îți mulțumesc, Fănică!

— Uite Năică, trei sute de lei...

— Mulțumesc, dragul meu! Îi primesc cu gustul amar al celui năpăstuit.

Și inhăță cele trei sutare.

— Cu bine, Fănică! Ai rămas același vechi și unic prieten! Adio!

Nae porni eteric mai departe. Întîmplător se întîlni cu Mișu, cu Radu, cu Georgică, cu Ieremia, unicii lui prieteni. Și fiecare află cum bietul Nae îi împrumutase din toată sărăcia lui pe ceilalți cu ultimii lui bani.

(urmare în pag. 14)

iliteratura

EL: Nu.
EU: Păi banii ăștia, amice, îi plătim noi în chenzinele noastre, nu-i plătește Aristofan în drepturile lui de autor.
EL: Și de ce te infurii? Eu nu pretind că ai dreptate. Susțin doar că n-o să rămii în istoria literaturii. N-ai asemenea ambiție?
EU: Ba da. Dar mai întii am o ambiție literară. Să aflu de ce la același I.R.C.R...
EL: Dar m-ai innebunit, dom'le, cu I.R.C.R.-ul dumitale! Cu asemenea subiect nu ești demn nici de un spectacol de estradă. M-ai innebunit!...
EU: Da, dar nu de tot. Abia acum îți aplic primul șoc. Neliterar!... Aici, la acest I.R.C.R. dispar cantități însemnate de lemne și combustibil!
EL: Și care e canavaua dramatică? Unde e conflictul?
EU: Asta-i, că nu-i nici un conflict. Fiindcă sînt înțeleși ei între ei. Cei cu musca pe ciubuc...
EL: Oh, dumnezeule! Ciubuc! Auziți lite-

ratură! Quosque tandem abutere patientia nostra!? Unde ești Cicero? Unde ești Cervantes? Unde ești Dante? Unde ești Nicuță Tănase?

EU: ăștia-s la Uniunea Scriitorilor. Așa că eu n-am nici o reticență. Pot să întreb și de ce la depozitul I.R.C.R.-ului nu există gestionar și dispar materiale numai pe bază de chitanțe de mină... Pot să mai întreb și de ce dom' șef Ilie Stănescu încasează de la diverși locatari din imobilele I.R.C.R.-ului taxele pentru curentul electric, pe care le uită apoi în buzunarele sale.

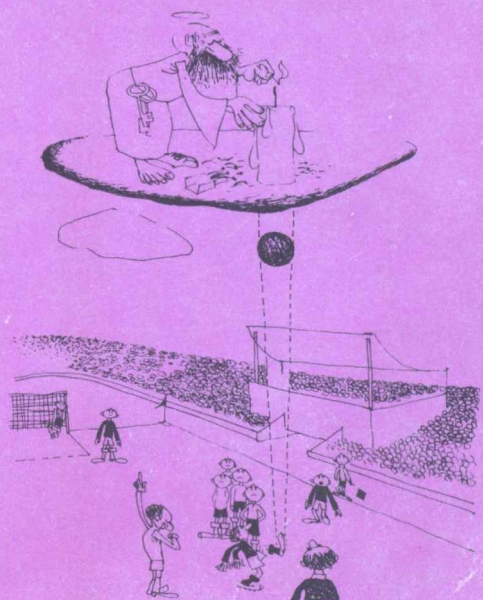
EL: Și unde vezi dumneata aici lupta, ciocnirea între caractere?

EU: Dar unde vezi dumneata aici caractere?... Și tot la același I.R.C.R....

EL: Domnule, eu nu mai suport! Îmi faci palpitații! Cu literatura dumitale mă îmbolnăvești de inimă. Dacă continui, plec la Cape-town să-mi facă o grefă!

(După un material cules de I. TOTH)

D. NEGREA

«LUMINARE»

EXERCIȚII PENTRU MÎNA STÎNGĂ

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA

SUB SEMNUL PARADOXULUI

Gelos pe verva paradoxală a lui Tudor Mușatescu, cu care este vecin în pagina a doua a Contemporanului nr. 52, cronicarul sportiv al revistei se afirmă prin articolul său «Elogiul sănătății», drept un gânditor, așa zice, ciudat.

Articolul merită o atenție deosebită, drept care vom extrage câteva citate, începând cu prima propoziție:

«Acest titlu este în mod evident numai în aparență paradoxal».

În primul rînd, titlul «Elogiul sănătății» nu este paradoxal nici în aparență și nici în realitate. A elogia starea de sănătate a unui colectiv înseamnă în fond a consemna cu satisfacție o stare de fapt, constatată eventual de niște investigații statistice de resort. Paradoxal ar fi, de pildă, să se elogieze analfabetismul sau gușa endemică, așa cum odinioară Erasmus a elogiat nebunia.

Astfel de «elogii» implică de obicei o gândire satirică, plină de tilcuri sociale și de sarcasm, ceea ce este cu totul altceva decît o constatare statistică.

Mai departe ni se arată că în general boala fiind «văzută ca un mijloc sigur spre adevăr și desăvîșire» acțiunea autorului de a critica această concepție devine paradoxală. Întrebarea care se impune este: cine crede la noi în țară că prin boală se ajunge la adevăr și desăvîșire? Este adevărat că există cîteva boemi întîrziată care cred că alcoolismul duce necondiționat spre astfel de rezultate ideale. Dar pentru

aceștia trebuia probabil scris elogiul alcoolului, cu implicații satirice și nu «elogiul sănătății» care putea cel mult cuprinde niște sfaturi morale și sanitare.

Este surprinzător cum un autor cu merite în producția satirică are asemenea neclarități în ceea ce privește paradoxul. Uitasem să scriu că este vorba de umoristul Teodor Mazilu.

Cităm mai departe:

«Pînă nu demult, sportul nu era decît o modă», autorul sugerînd mai la vale că ideea de sănătate prin sport este de dată recentă.

Dacă Teodor Mazilu apreciază scurgerea a 2700 de ani de la prima olimpiadă a Greciei antice prin «pînă nu demult», s-ar zice că autorul despre care vorbim, pe lângă nemurirea obținută prin operele sale vizează și o nemurire fizică. Ne-am referit la olimpiadele eline pentru că, după cunoștințele noastre, acestea au fost niște competiții de masă, din care se recrutau elementele cele mai sănătoase și mai apte de luptă pentru multiplele războaie ale Eladei. Nu era vorba deci de nici o modă, ci de necesitatea de a obține prin sport cetățeni viguroși și combativi. Și apoi o modă care ține de 2700 de ani nu se mai poate numi modă, ci necesitate socială.

Ar însemna, desigur, să facem risipă de argumente, dacă l-am pomeni și pe Juvenal (42—125 e.n.) care și el «pînă nu demult» a spus că «mens sana in corpore sano», legînd într-una din satirele sale²⁾ ideea de sănătate fizică cu cea spirituală prin exerciții fizice.

Mai departe aflăm că:

«Sportul este cel mai bun antidot împotriva lașității de a privi așa cum este ea»...

Nu prea se înțelege de ce v. noastră generează lașitate atunci cînd trebuie privită în față, ca și cum trăi în continuare sub lozinca tristă memorie a lui «vivere periculosamente» și nu într-o societate care omul fiind cel mai prețios capital este îngrijit și apărut ca atare.

Autorul, lansat pe panta afirmațiilor stranie scrie:

«Un om adevărat n-are nevoie de certitudini». Într-o frază arioară ne lămurește că «...certitudinile numai din frică se nasc».

T. Mazilu ar trebui să-și îngățească biblioteca personală viețile unor martiri ai certitudinii ca: Giordano Bruno, Galileu, Iulius Fucik și ale altor schingi tocmăi de cei care se temeau de certitudini.

Să fie toate acestea niște paradoxuri... sub clar de lună?

POLITEȚE ȘI ETICHETĂ

Cuplul Anca Bursan — Gheorghe Panco a publicat recent în Ediția

Tineretului o carte-indreptar pentru bunele maniere, intitulată «De cuviință la etichetă». Ne așteptăm la un cod vetust și tern, așa cum s-a mai făcut, din care am fi putut culege, eventual, niște «perle» pentru rubrica noastră. Dar ne-am înșel. Cartea este scrisă cu haz, cu o vîntură de ironie privind unele obiceiuri dănenii neabrogabile ale etichetei cu o documentație neașteptată.

Citirea unui volum de proceduri

A. DRAGOȘ

— Și zici că n-ai păcătuit?
— Să n-apuc ziua de miine!...

I. DAVIDESCU

— Minus 15 grade. Sînt sănătos tun!

CONVERSAȚIE

de AL. CORNESCU

Reproduc întîmplarea de mai jos, cu teama de a putea fi acuzat că plagiaz un fragment dintr-o comedie absurdă. Și totuși, voi încerca.

Un cetățean intră într-un magazin de obiecte metalo-casnice:

— Vă rog, aveți dopuri pentru cadă și pentru chiuvetă?

— Ce mărime?

— Unul pentru cadă și unul pentru chiuvetă...

— Dar ce mărime?

— În diametru?

— Da, în diametru.

— Mă duc, măsoară și mă întorc.

Cîteva ceasuri mai tîrziu, același cumpărător, în fața aceluiași vînzător.

— Dați-mi un dop de 4 cm și unul de 3 cm.

— Pentru cadă sau pentru chiuvetă?

— Cel de 4 cm pentru cadă și cel de 3 cm pentru chiuvetă.

— N-avem decît de-un singur fel...

— De care?

— Pentru cadă. Pentru chiuvetă n-avem.

— Dați-mi atunci pentru cadă.

Cumpărătorul plătește, își ia dopul dar cînd să plece i se pare că vede în raft un obiect care seamănă cu ceva ce i-ar face trebuință.

— Dar alea de colo ce sînt?

— Dopuri.

— Pentru cadă sau pentru chiuvetă?

— Cum doriți, se potrivesc și la cadă și la chiuvetă.

— Dar de ce nu mi-ați spus despre ele?

— Fiindcă nu m-ați întrebant.

Bineînțeles, clientul a plătit, și-a luat și cel de-al doilea dop și a plecat. Apoi mi-a povestit întîmplarea, cerîndu-mi să scriu despre acest mod de a face comerț. I-am răspuns:

— Parcă o să mă creadă cineva!?

Și totuși, omul și-a dat cuvîntul de onoare...

ABOURDIA

civilă sau penală poate fi utilă (pentru juriști și inculpați), dar nicio dată distractivă. Ei bine, codul acesta de procedură... modernă este și atrăgător.

Este amuzant, de pildă, să aflui că unui bărbat nebăutor, față de care nutresc admirație și recunoștință (fostul meu profesor) nu-i pot trimite flori de ziua lui, decît dacă se află în spital sau pe catafalc pentru că unui bărbat nu i se trimit flori decît în împrejurările de mai sus. (pag. 192)

O funcționară necăsătorită și-a exprimat la birou dorința de a avea o anumită marcă de parfum străin. Un coleg, revenit dintr-o misiune în străinătate, i-a adus parfumul rîvnit și i l-a dat în dar de ziua ei onomastică. Între aceștia doi nu exista nici un fel de sentiment în afara celui colegial.

Delicat bărbat! mi-am zis eu. Dimpotrivă, sună răspunsul codului modern, amîndoi sint niște bădărani: bărbatul pentru că și-a permis să ofere parfum unei femei față de care nu are nici un fel de intenție matrimonială sau ceva apropiat; femeia pentru că a primit acest cadou de la un bărbat care nu s-a manifestat pe linia celor de mai sus. Sint trei soluții corecte pentru ca totul să fie în ordine:

a) Femeia să plătească parfumul, ceea ce, după părerea noastră, ar fi și mai nepoliticos.

b) Femeia să-i restituie flaconul cu parfum, ceea ce ar fi fost colosal de dureros pentru ea. (Nu se poate conta pe soluția aceasta).

c) Cei doi să se căsătorească (sau ceva apropiat).

Se deduce deci că procedeul cel mai plin de politețe ar fi fost ca bărbatul să-și fi căutat de treabă și să nu facă pe delicatul.

Paradoxal și amuzant!

Distractiv este și faptul că autorii n-au găsit încă formula prin care se invită o femeie necunoscută la dans, într-o serată sau bal.

«Formula clasică «Îmi acordați acest dans?» este prea protocolară pentru atmosfera timpurilor moderne (care atmosferă? — N.N.). Formula nouă «Dansezi?» este prea familiară. Nu s-a consfințit încă o formulă adevărată. Deci nu se va întrebuița niciuna». Aceasta este o soluție de minimă rezistență sau de surdomuți. Noi am propune întrebarea care nu este nici protocolară și nici familiară: «Dansați?», însoțită bineînțeles de înclinarea obișnuită.»

Aici se termină scurta noastră recenzie. Greu lucru să fii politicos!

ÎN COADĂ DE PEȘTE

Gica Iuteș scrie în «Cutezători» nr. 1/968 un fel de medalion «Spaima clasei», înfățișînd un elev pornit cu autoritate pe căile huliganismului. Violent, brutal, leneș, el își terorizează colegii care, culmea, îl mai și admiră pentru forța lui fizică și pentru farsele de prost gust ce le face colegilor (de preferință fete).

Medalionul se termină în coadă de pește, în sensul că

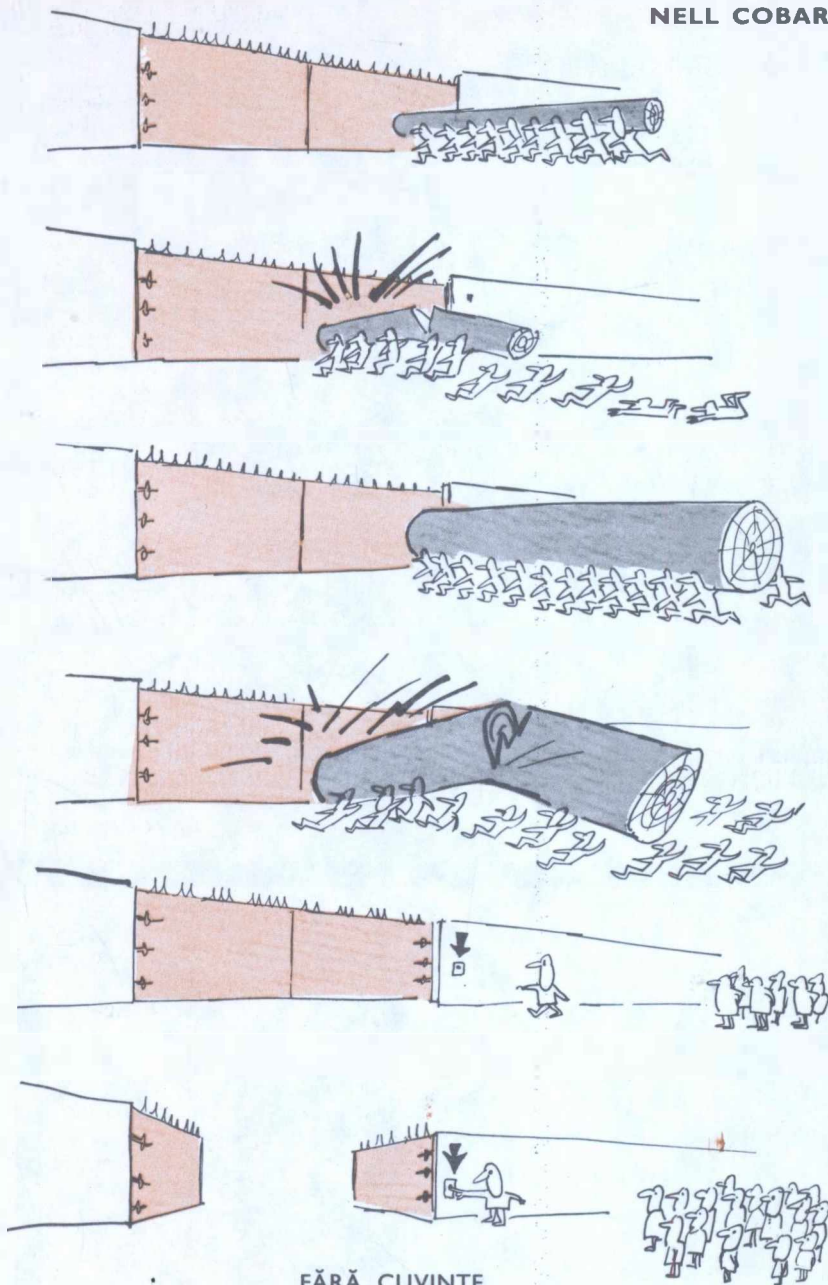
- a) Autoritatea școlară nu intervine.
- b) Educația colectivă nu funcționează.
- c) Forța organizației de pionieri din școală nu se vede.
- d) Articolul nu lasă să se întrevadă nici o altă posibilitate de recuperare a ucenicului întru huliganism.

Nu mai rămîne decît soluția fabuloasă a transformării copilului în măgar. Dar iată că zina Gica Iuteș nu vrea, sau nu poate, așa cum n-a putut să ilustreze prin «Spaima clasei» nici un principiu educativ modern.

1) probabil «ca un mijloc sigur (de a porni pe drumul care duce — N.N.) spre adevăr și desăvîrșire».

2) A zecea.

3) Să nu vă gîndiți la «Hai să te fac un madison», că nu merge.

FĂRĂ CUVINTE

TOT MAI IEFTIN PE USCAT

Merită toate felicitările Consiliul regional de educație fizică și sport Cluj, care pentru propășirea disciplinei înotului în regiune a construit în Cluj cel mai modern bazin acoperit, de înot. Tot pentru propășirea înotului acest bazin este dotat cu șapte culoare de înot. Aici vin să învețe să înoate cei mai buni înotători din Cluj și nici ei prea des, deoarece cluburile din Cluj nu-și pot arunca toți banii pe apa bazinului. Am omis să vă spunem că tot pentru propășirea înotului, pesemne, cei în drept de la Consiliul național de educație fizică și sport din București, au fixat tariful de folosire a bazinului: 51 de lei pe oră de fiecare culoar. Carevasăzică 7 culoare, egal 357 de lei pe oră.

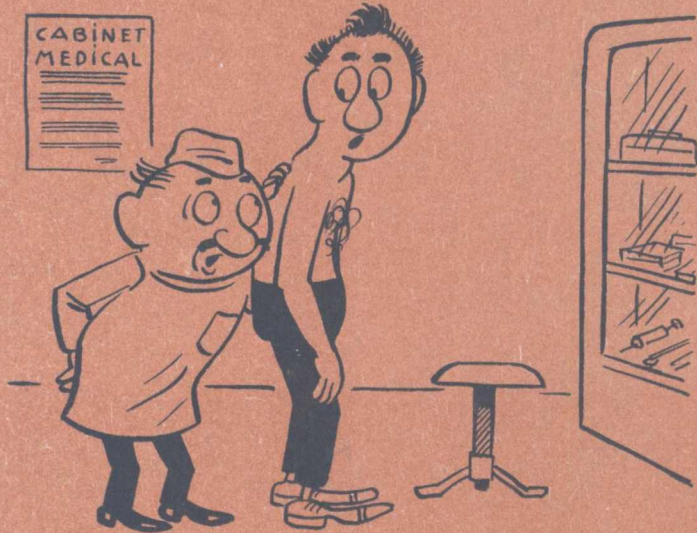
Așa că respectivele cluburi trimit la bazin numai înotători excepționali și poloști, pentru că la banii ăștia îți trimiți copiii să învețe tabla înmulțirii, că revine mai ieftin, iar de înotat să învețe mai spre vară, la gîrlă, ță-i fără culoare și fără tarif.

Și în ce privește propășirea înotului nu-i nici un bai. Ce, dacă propășește numai bazinul, e rău?

FRED GHENĂDESCU

CONSULTAȚIE «SĂ FIE»

MEDICUL: — Ce se mai aude?

75 DE ANI DE LA APARIȚIA REVISTEI „MOFTUL ROMÂN”

Acum trei sferturi de veac — la 24 ianuarie 1893 — apărea la București MOFTUL ROMÂN, revista de satiră a lui Caragiale, declarată «serios» în subtitlul: «Organ bi-ebdomadar pentru răspunderea științelor oculte în Dacia Traiană». Începând cu numărul 11 MOFTUL ROMÂN a devenit ilustrat, publicând pe prima pagină caricaturi de ridiculizare a dinastiei și a politicianismului. Cu unele întreruperi, această revistă — foarte apreciată la vremea ei — a apărut pînă în anul 1902. Se vindea cu 15 bani exemplarul și insera și reclame — 25 de lei pagina întreagă, sau 2 lei rîndul. Cu toate că articolele publicate în revistă nu purtau nici o semnătură, se deduce după stil, că majoritatea lor erau scrise de Caragiale. Cu apariția MOFTULUI s-a intronat în publicistica românească un obicei nou, hotărît de Caragiale — toate colaborările erau plătite în mod echitabil, după valoarea lor.

EPIGRAMELE MOFTULUI ROMÂN

MOFTUL ROMÂN publica, în fiecare număr, *înepături, ciupei, aforisme, snoave, zeflemele și, mai ales, epigrame*. Iată cîteva:

Unui decorat

*E decorat fără motiv
Dar știe lumea daravera
Și de rușine-n locul lui
I s-a-nroșit butoniera.*

Unui satiric violent

*Ai dreptate, lumea este
Putredă pînă la oase,
D-ai-a cruntele-ți satire
Sînt așa de viermănoase.*

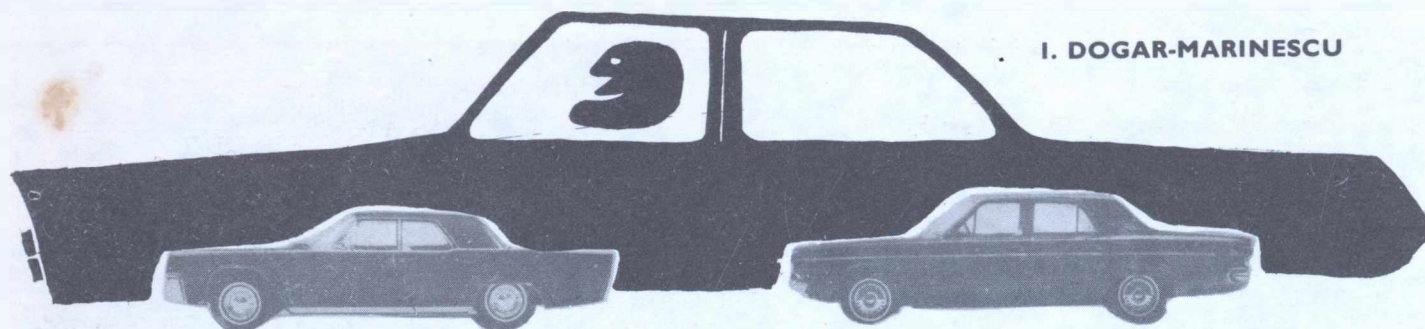
Iubitei.

*Scrisorile ți le-am primit
Sînt scumpe, mie, toate
Căci, draga mea, mi le-ai trimis
Pe toate nefrancate.*

Unui poet liric

*Mă-ncrebești ieri: — Genul liric
Pe ce poți să-l recunoști?
— Între tine și-nre dinsul
Sînt mai mult de zece poști.*

(Material realizat de ION MUNTEANU)

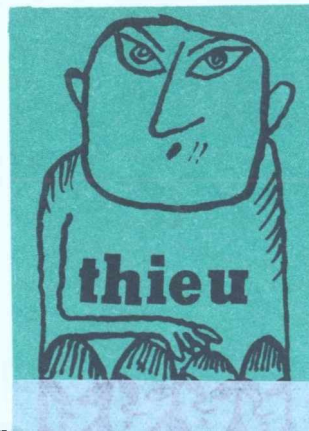
I. DOGAR-MARINESCU

FILOLOGIE ANTICĂ

Despre limba bătrînei Elade se spune, pe nedrept, că ar fi o limbă moartă. Pe nedrept, deoarece multe din cuvintele ei trăiesc — singure sau în diverse combinații — în vocabularul nostru contemporan. În așa măsură încît ajungi să te întrebi dacă nu cumva noi, cei de azi, folosim vechea greacă mai mult decît vechii greci.

Din *philos*, de *pildă*, care în graiul lui Solon și Pericle exprimă ideea de iubire sau atracție,

Fără să se lase amețit de fumul tămîiei, multimilionarul filantrop își vedea mai departe de treabă. Pentru că e inutil să precizăm că nu din filantropie își adunase el multimilioanele. Dacă n-ar fi avut o fabrică de medicamente, iubirea lui față de semenii n-ar fi luat proporțiile grandioase ale azilului-orfelinat, «Chicago Daily News» n-ar fi avut în *cine să vadă* intruchiparea generozității, iar holaș de *anoare* al primăriei ar fi rămas

A. POCH

Galoanele lupilor

Generalul Thieu, președinte al așa-zisei republici sud vietnameze, ca și generalul Ky, vicepreședintele ei, nu mai vor să fie generali. Amindurora li se pare că pentru niște șefi de stat e mai șic civilia. Așa încît au adunat pe gazetari și le-au comunicat în cor:

— Gata! Nu mai sîntem militari. Cînd scrieți despre noi, să nu ne mai puneți gradul înaintea numelui. S-a dus generalul Thieu, a rămas

fil-ilor s-au întinut într-o recentă împrejurare la Chicago. Filantropul multimilionar Stewart Kensington a inaugurat acolo, prin luna iulie a anului trecut, un mare azil-orfelinat. Destinată celor aflați la extremitățile vieții — bătrâni și copii — caritabila instituție și-a completat repede cele peste o sută de locuri disponibile, în vreme ce presa și oficialitățile locale se întreceau în cursa osanalelor executate la adresa domnului Kensington. Astfel, pe când «Chicago Daily News» scria că vede în el «întruchiparea vie a inegalabilei generozități umane», ajutorul de primar al orașului îi înscrisa numele cu litere de aur în holul de onoare al municipalității.

Stewart

\$ 1293384
906934
& 3131106
2558803
605.371 & 619.700.
366.61 &

K

ENSINGTON

douăzeci și trei dintre ei l-au și parasit. Nu mutându-se la o instituție rivală, ci închinându-și definitiv socotelile cu viața și punându-l pe domnul Kensington la noi cheltuieli cu funerariile. Dar filantropul n-a protestat și lucrurile ar fi mers mai departe așa, dacă nu și-ar fi vîrit nasul un tînăr medic. Chemat întîmplător la căpătîiul unui copil bolnav, el a descoperit că azilul-orfelinat servea drept laborator experimental pentru produsele fabricii de medicamente. Pensionarii jucau — cu mai mult sau mai puțin succes — rolul de cobai și cei douăzeci și trei se dovediseră complet lipsiți de talent.

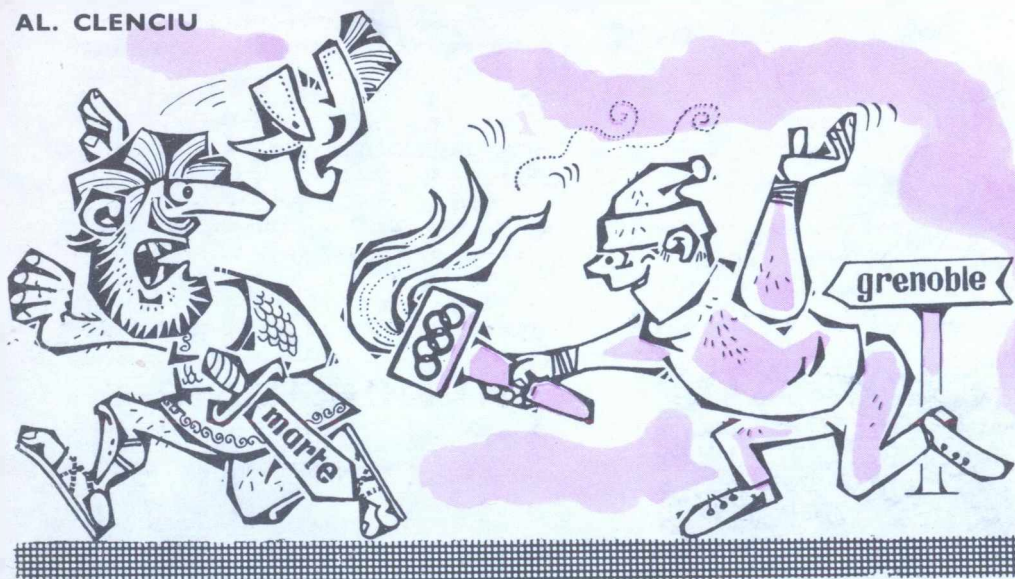
Revelațiile doctorului au provocat scandal, scandalul a provocat o anchetă, ancheta a provocat dispariția din Chicago a multimilionarului. O dată cu el a dispărut și *fil-ul* din *filantropie*. Dar cel de al doilea *fil* unde se află? Tot în buzunarul fabricantului de medicamente. Căci deși vechii greci n-au fost la Chicago, ei știau că la cei de teapa domnului Kensington iubirea de oameni e doar un paravan pentru un sentiment mult mai puternic — dragostea de arginți. Și asta în elina antică se cheamă *arghirofilie*.

N. AURELIU

- 1) *Acesta din urmă, însoțit de obicei de adjectivul dezamăgit, dar nu din cauza gramaticii eline.*

Primarul orașului Grenoble a adresat un apel pentru suspendarea focului în diversele conflicte militare în perioada Olimpiadei.

AL. CLENCIU

gumele. Dar gazetarii saigonezi au dat raspunsul care li se cuvine unor dregatori civili:

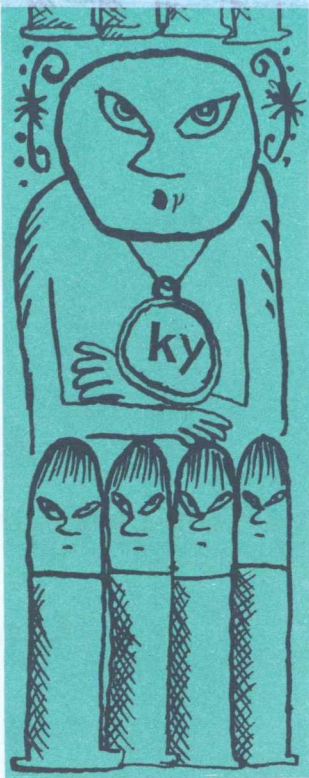
— Înțeles, să trăiți!

Și de atunci, generalii nu mai sînt generali — cel puțin în coloanele presei. Judecînd după felul cum se scrie despre ei, ai putea să juri că Thieu și Ky și-au făcut armata ca soldați proști, la fel de proști cum sînt ca președinte și ca vicepreședinte.

În realitate, însă, lucrurile stau nițeluș altfel. Mai întîi s-a aflat că ambii înalți demnitari își încasează mai departe salariile de generali. Asta n-a provocat o senzație prea mare. La urma urmelor, în cadrul jafului ca în codru, organizat de regimentul saigonez, ce mai contează două lefșoare în plus sau în minus? Nici faptul că Thieu și Ky poartă, în noua lor calitate de civili, exact uniformele pe care le purtau în vechea lor calitate de generali, n-a surprins pe nimeni. Căci, pentru a parafraza cunoscuta reclamă a panoramelor de la Moșii de odinioară, ce-i afară nu-i nimic, partea cea mai rea e de dinăuntru.

În schimb, a fost ceva mai greu de înțeles la început de ce atît președintele, cît și vicele continuă să domicilieze la cartierele generale ale diviziilor pe care le comandaseră înainte de a se apuca de politică. Curînd însă s-a lămurit și acest mister. Președintele Thieu nu are încredere în nimeni, începînd cu propriul său popor și sfîrșind cu vicepreședintele Ky. La rîndul lui, acesta nu are nici el încredere în nimeni, începînd cu propriul său popor și sfîrșind cu președintele Thieu. Fiecare din ei se simte ceva mai în siguranță numai atunci cînd e înconjurat de ofițeri din gașca lui, pe care se bîzuește să-l apere și de mînia celor «conduși» și de perfidia colegului de la conducere.

O dovadă în plus că lupii își schimbă adesea părul, uneori galoanele, dar niciodată năravurile. Așa se explică și de ce rămîn veșnic cu aceeași frică în oase.

N. GALĂȚEANU

fără mască, fără fară

Festivalul teatrelor dramatice a constituit un adevărat... maraton artistic (25 de spectacole în 10 zile).

Cînd s-au dat premii cu duiumul
La interpreți și regizori
Puteau să mai găsească unul
Și pentru braviu spectatori!

Tinărului dramaturg Paul-Cornel Chitic, a cărui piesă «Restaurarea hainelor Sfîntului Augustin» a fost prezentată în cadrul spectacolelor experimentale.

Am urmărit foarte ateni
Spectacolul — experiment.
Dar fiindcă-ți sînt un bun amic,
Nu mă pronunț, ci tac... chitic!

Lui Leonida Teodorescu, autorul piesei «Crivățul de aseară», i s-a decernat «Premiul Criticii Teatrale».

Cînd premiul ți-a fost decernat,
Eu de uimire-am... înghețat!

Spectacolul «Petru Rareș» de la Teatrul «C.I. Nottara» e programat la intervale prea mari de timp.

— Soarta piesei-i cam ingrată!
Îmi spunea amicul Mareș,
Nu știu cum, da'-i programată,
Mulți prea... Rareș!

S. MASSLER

Cum am devenit UMORIST

(scrisoare deschisă)

Tovarășe redactor șef,
Încep prin a preciza că, orice asemănare de titlu cu vreo lucrare a unei persoane în viață sau decedată, inclusiv un anume Mark Twain (umorist și el, săracu'), este cu totul întâmplătoare.

Cititorul neinițiat presupune — vai, cu câtă ușurință — că scriitorul își alege singur, — așa, de capul lui — genul care-i convine.

În realitate, el pățește ca acela care a căzut în apă cu măgar cu tot, în dorința-i nesăbuită de a împăca pe toată lumea.

Inițial, tachimam versul. Ca fiecare. Vorba cîntecului «că nu e om să nu fi scris o poezie...».

Cu, sau fără rimă, țîșneau versurile din mine, ca dintr-o fîntină arteziană.

Meritul meu este că m-am oprit la timp, cîștigîndu-mi astfel bunăvoința posterității, cu atît mai mult, cu cît aveam unele «chiar» aprobate.

Alții, au continuat și au ajuns rău. S-au văzut «chiar» publicați, ceea ce e infinit mai grav, pentru noi toți.

Văzînd că Poesis îmi este potrivnică, în ce privește nemurirea, mă bătea gîndul într-un timp să mă apuc de critică literară.

Ce sentiment reconfortant e să le știi pe toate. Și ce odihnitor, în loc să scrii, să înveți pe alții cum să scrie.

Am renunțat. Nû sînt o fire combativă. Mă înjură ei și așa destui, fără să mai fiu și critic literar.

Mi-am zis apoi, hai s-o dăm pe filozofie. Nu trebuie să mai sune din coadă, și în orice caz, riscul e mai mic.

Le zăpăcesc în așa fel, că nu mai înțeleg nimeni nimic, și-mi merge vestea că sînt ermetic și profund.

Dacă reușesc să las impresia că spun atît de mult, în atît de puține cuvinte, cînd în fond nu spun nimic deosebit, succesul e asigurat.

Dar mi s-a reproșat că nu țin pasul cu vremea. Că am scos de la naftalină, congelate, anumite «mărețe umbre», ce desigur au făcut, la timpul lor, figură onorabilă, dar în prezent sînt complet depășite de realitatea contemporană.

Asta în ce privește latura filozofică. Cît despre partea literară, nici acolo lucrurile nu stăteau prea bine.

Eram criticat pentru o supra aglomerare de inimi zdrobite, cuiburi sfărîmate, catedrale prăbușite și diverse «ejusdem farinae» din recuzita bătrînei melodrame. Numai orfelinele lipseau.

Cert este că secretarul de redacție presară peste progeniturile mele artistice, precum presară cofetarul zahăr pudră peste cozonaci, îndemnuri în chip de acadele... sînt semne... e ceva... mai încercați... să vedem ce va mai fi.

Am părăsit redacția, tot fluierînd. Dar a pagubă. Deși țineam cu tot dinadinsul să mă

convîng că nu-mi pasă, am abandonat pe nesimțite variațiunile din flautul fermecat, devenînd «cîntărețul tristeței sale».

Parafrazînd pe Petrașcu, îmi notasem cîndva în carnet: «Condeiuul meu e mic, dar e al meu.» Ceea ce, în treacăt fie spus, era inexact. S-ar fi potrivit mai degrabă: după ce e atît de mic, pirlitul ăsta de condei nu-i nici al meu.

Revenit acasă, am subliniat cu amărăciune: Condeiuul e tot al meu, dar revista e a altora. Apoi, după o matură chibzuință, am ajuns la următoarea concluzie: E drept că viața ne mai dă din cînd în cînd cîte un bobirnac. Așa, la ceas o linguriță. Dar de ce s-o luăm numai-decît în tragedie antică? O, zei...

Dacă Poesis m-a tradus, să ne profilăm deci pe umor.

Zis și făcut. Bazîndu-mă pe cunoscutul principiu «nîmic nu se pierde, nîmic nu se creează, totul se transformă», am trecut cu febrilitate la adaptările de rigoare.

Precum odinioară sub pensula măiastră a pictorului boem «Cîmpul cu maci» se transformă în «Trecerea Mării Roșii», tot astfel elegia «Bradul retezat» din ciclul «La pămînt», se metamorfoză subit în pastorala «Zboară șoimule cît mai sus», din ciclul «Tot înainte», pe care cu onor v-o supun spre publicare.

Cine știe? Poate de data asta, se prinde.

Cu stimă optimistă, al dv.,
CONSTANTIN PETRESCU

P.S. Dacă voi avea plăcerea să mă citesc în coloanele amabilei dv. reviste, înseamnă că s-a prins.

În acest caz, vă previn că voi reveni cu alte articole, precum revine asasinul, la locul crimei. Asta, pentru a vă lua din timp eventualele măsuri de preîntîmpinare.

În caz contrar, nu vă mai osteniți a-mi răspunde la poșta redacției.

Se cheamă că am înțeles. Reluăm aria trubadurului, pe vechiul text: sînt semne... e ceva... mai încercați... să vedem ce va mai fi.

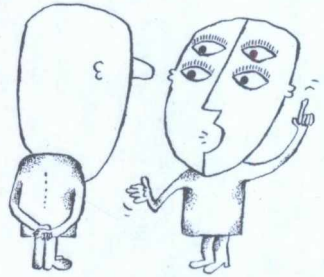
Cu aceeași stimă, deocîndată tot optimistă,
ACELAȘI

OPERE DE TREI PARALE

Desene de
V. TIMOC

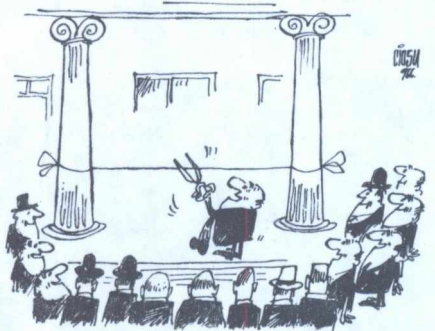
V. CRIȘAN

CINE ȘTIE CARTE
ARE PATRU OCHI

— Vrei să-mi spui și mie ce scrie acolo?

C. CIOȘU

FĂRĂ CUVINTE

La fabrica de ulei «Unirea-Iași» a fost realizată o instalație de comandă de la distanță care a costat peste un milion de lei și care, avînd vicii serioase, n-a putut fi pusă în funcțiune.

— Am auzit că la dv... scîrție ceva...

IDEEA LUI NĂSTASE DE LA LIFT

Năstase, liftierul, l-a întrebat ieri pe șeful de sector, în timp ce-l arca la etajul IV:

— Noi avem un plan de reparații?
— Avem.
— Și se mai poate adăuga ceva acolo?

— Se poate.
— Păi, atunci, să se facă și puțină zugrăveală pe pereți, zic eu, și să se dea lustru la lifturi, că-s scrise cu cuiul...

Șeful de sector s-a dus la șeful de secție și i-a spus:

— M-am gândit că încă nu-i tîrziu să cerem fonduri de renovare pe '68. Mai ales pereții și lifturile se resimt...

Firește, șeful de secție a explicat, la nivelul său, șeful de serviciu:

— Am analizat problema unei reparații capitale la clădire în 1968. Se încadrează în normativele legale. Vă rog să susțineți.

Șeful de serviciu a susținut astfel în fața inginerului-șef:

— Ciclul de exploatare continuă a construcției s-a încheiat.

— Poftim?
— Conform sarcinilor legale, clădirea trebuie să intre în reparație și vă rog să supuneți propunerea mea spre aprobare.

Inginerul-șef i-a explicat directorului astfel:

— Am făcut o analiză minuțioasă, din care rezultă că se poate îmbunătăți planul de cheltuieli, dacă refacem anexa II la capitolul «întreținere», paragraful IV, coloana 2, punctul B, rîndul 19, poziția 365 K, introducînd reparația capitală a mij-

locului fix «pavilion administrativ», inventar 4216.

Directorul i-a explicat cazul directorului general, iar acesta i-a răspuns scurt:

— Deocamdată, nu este cazul.
— Poftiți?

— Ar fi o cheltuială în plus, iar pereții sînt încă în stare bună. De renovare ne arde nouă?

Directorul l-a chemat pe inginerul-șef.

— Am analizat și eu anexa II, cu toate punctele, coloanele, paragrafele și pozițiile ei. Pe plan economic, renovarea nu-i oportună. E clar?

Inginerul-șef a trimis după șeful de serviciu:

— Normele dumitale sînt învechite. Ideea cu reparația n-are eficacitate economică.

Șeful de serviciu a strigat către șeful de secție:

— Pe plan economic ești un zero! Acuma înțeleg eu de ce avem greutăți în secția dumitale!

Șeful de secție a descărcat totul pe șeful de sector:

— De cînd te ocupi dumneata cu propunerile de reparații? Ai și așa destule pe care le ții nerezolvate!

Șeful de sector a cloțit în el, dar n-a spus la nimeni nimic. S-a dus numai și a lipit în lift un afiș, pe care a scris cu tuș negru:

«Este interzis liftierului a vorbi cu călătorii în timpul serviciului. Pericol de accident».

La prima abatere, liftierul a primit «mustrare scrisă cu avertisment».

VICTOR PIȚIGOI

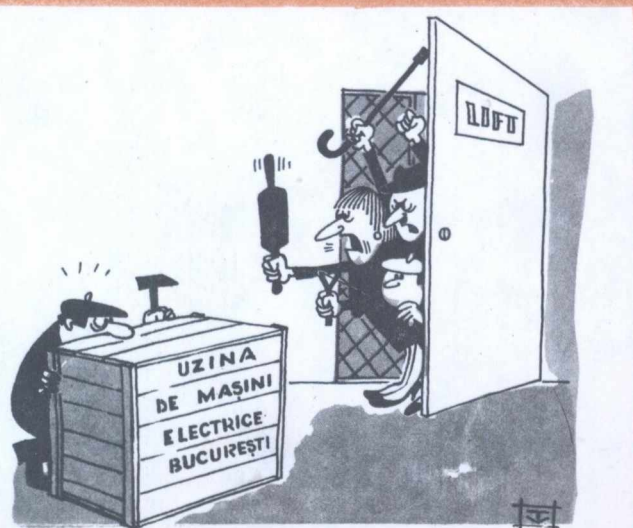

CINE INTRĂ ÎN REPARAȚII?...

La secția de reparații auto-moto a cooperativei «Dorna» din Vatra Dornei, a fost angajat ca gestionar simpaticul Ivanovici Radevoi. La această cooperativă se execută, bineînțeles, reparații la auto-turismele care prezintă defecțiuni la motor sau la caroserii. Întrucît unitatea n-a fost prevăzută și cu o secție de reparații pentru gestionarii cu defecțiuni la mină sau la chitanțiere, simpaticul Ivanovici a parcurs 9 326 lei fără nici un fel de revizie. Cînd s-a aflat despre ancrasarea gestiunii, la conducerea cooperativei a urmat o explozie cu efect întîrziat. Tovarășii Băcilă Ion, președinte, și Popescu Mihai, vicepreședinte, s-au luat cu miinile de cap. Dar forul superior le-a comunicat: «Fraților, nu vă luați cu miinile de cap. Luați-vă cu miinile de portofel. Lipsa de 9 326 lei vi se impută vouă».

Și știți de ce? Fiindcă atît tovarășul președinte cit și tovarășul vicepreședinte, încălcînd dispozițiile în vigoare, l-au angajat ca gestionar pe simpaticul Ivanovici, deși acesta avusese nenumărate dificultăți penale.

Iar în răstimp, cei doi conducători ai cooperativei discută:
— Eu credeam că există numai Fiat 600, 850, 1 300 și 1 500.
— Da! Și cînd colo, uite că nouă ne-a picat și un Fiat 9 326.

LOCATARII: — Săriți, oameni buni! Vrea să-i pună motor «nou!»...

V. VASILIU

Prieten drag, ne cunoaștem de-o viață...

MICRO-FOILETOA- NE RIMATE

I.R.I.L. Tr. Severin nu redeschide baia populară din comuna Baia de Aramă.

*Curg reclamațiile droaie,
Dar pe nedrept, de bună seamă.
Cum mai cer oamenii o baie
Cînd stau în Baia de Aramă?*

Abatorul din Sărmașu, pentru care s-au cheltuit 306 000 lei, stă neterminat din 1960.

*În abatoare vechi sau noi,
Se sacrifică porci și boi.
Dar la Sărmaș, fără temei,
Au fost sacrificați mulți lei.*

Combinatul siderurgic Galați s-a aprovizionat cu mari cantități de arcuri pentru vagoane, fără a avea asigurate și vagoanele.

*Înțeleg de ce-n prezent
Primiți critici permanente:
Arcurilor ce aveți
Le-am pus noi niște «săgeți».*

În Capitală există puține lustragerii pe care le găsești numai după multă alergătură.

*Cînd, în fine, către seară,
Afli una între blocuri,
Au pantofii cremă, ceară,
Dar, în schimb, nu mai au tocuri.*

Ministerul Industriei Construcțiilor a repartizat pentru lucrările de investiții din incinta Fabricii de ciment Turda ciment de la Medgidia.

*Cimentul pus cu sapa,
Să-nalțe temelia,
Amestecă-l cu apa.
Nu cu birocrafia.*

V.D. POPA

MARȚIENII DIN BERCENI

Mai întii cineva a exclamat: «Mă fraților, dacă astea nu-s de la marțieni, să-mi spuneți mie cuțu!»

Și toți muncitorii din atelierul aflat pe șantierul ICSIM Berceni, din Capitală, au zbughit-o afară, încercînd să se ascundă care pe unde a putut. Ce se întîmplase? Nu pentru prima oară, bucăți de fontă de circa jumătate de kilogram găuriseră ca niște bolizi acoperișul, spărseseră geamurile și ațerizaseră în atelier. Acești bolizi au fost văzuți și de cetățenii care circulau pe șoseaua Berceni.

Observatorul astronomic a transmis că nici un marțian n-a fost observat prin preajma Bercenilor, iar cei doi indivizi care fuseseră luați drept marțieni, întrucît vorbeau o limbă necunoscută, erau din Chitila și limba necunoscută pe care o vorbeau provenea de la o damigeană pe care o aveau cu ei.

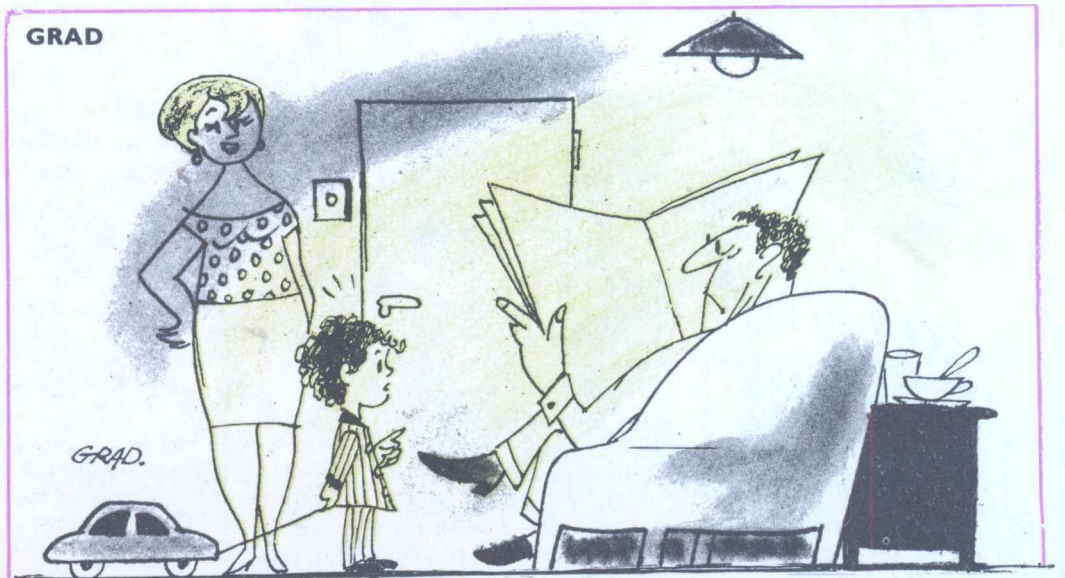
În cele din urmă, pentru a descoperi sursa bolizilor de metal care pun în pericol viața cetățenilor din Berceni, s-a deplasat la fața locului o echipă de cosmonauți ai «Urzicii» care a descoperit că marțienii se aflau la ICM (Întreprinderea de colectare a metalelor), secția Berceni, șeful lor fiind marțianul inginer Pistol Titu. Sub comanda dumnealui se efectuează aici spargeri pirotehnice. În traducere: se sparg prin explozie bucățile mai mari de fontă sau de oțel care trebuie trimise la retopit în volum mai mic. Întrucît acești zglobii marțieni nu-și fac probleme în legătură cu ceilalți pămînteni din Berceni, ei nu iau măsuri de precauție, efectuează exploziile, schijele zboară, sparg acoperișuri, sparg geamuri, și pun în pericol viețile nemarțienilor.

Noi sperăm că tovarășul Pistol va ține seama pe viitor de acest semnal, deoarece nimeni nu ține ca spargerile pirotehnice să se transforme în spargeri de capete, de acoperișuri și de geamuri.

Să fim serioși, doar numai în cîntec e plăcut ca așa, cînd nu te-aștepți, hodoronc- tronc, să-ți între luna pe fereastră!

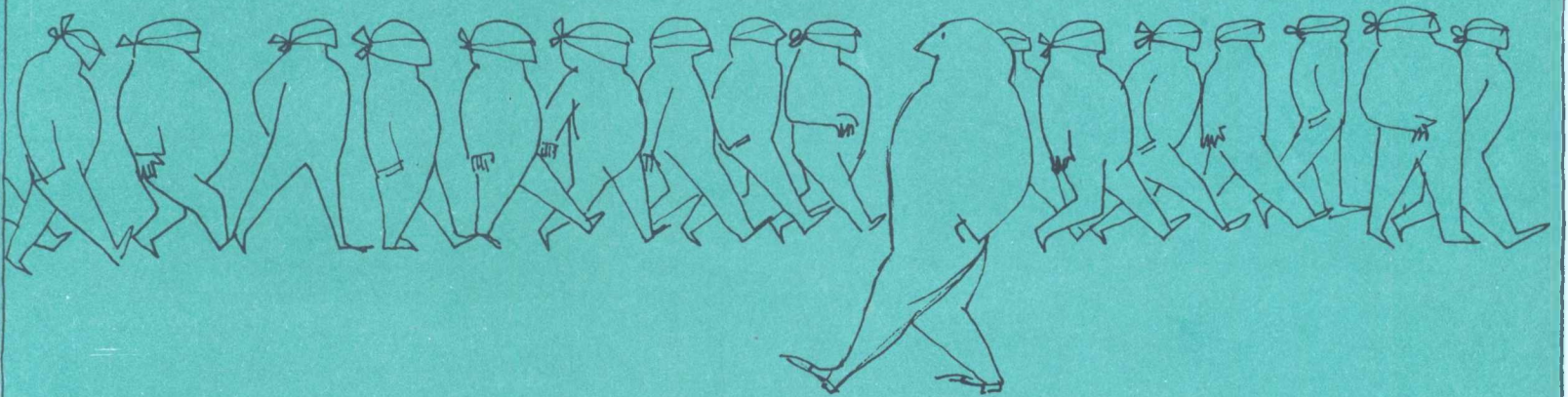
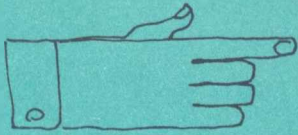

GRAD

— Tăticule, într-o cursă de viteză, automobilistul poate să ia o turnantă cu 200 km pe oră?

— Da, o singură dată!...

FĂRĂ CUVINTE

Mă iubeste...

29 noiembrie

De aproape o săptămână o caut în zadar. Nu pot da de ea. Ce o fi în capul ei, nu știu! În sfârșit, a-seară am văzut-o. Se plimba pe Gutenberg, de braț cu un bărbat. S-a făcut că nu mă observă.

I-am dat telefon acasă. Mama ei mi-a spus că e-n baie. I-am spus să-i spună că am ceva urgent de discutat cu ea. Mi-a trimis vorbă că e cu capul ud și că ăla era unchiu-său.

Nu știu dacă nu fac o prostie dacă o cred. Dar dacă fac o prostie dacă n-o cred? La urma urmelor, putea fi chiar unchiul ei.

30 noiembrie

Astă-seară am văzut-o din nou. M-am emoționat atât de tare, că erau să-mi cadă plombele din dinți. Era de braț cu un bărbat. Țista era mai scund și mai gras decît cel de luni. Am salutat-o scurt și mi-a răspuns zîmbind. Deci e clar: alaltăieri nu m-a văzut. Deși se uitase drept în ochii mei. În fine. Fapt e că azi probabil m-a văzut.

M-am luat după ei. Cînd au ajuns în poartă, au mai discutat nițel, pe urmă s-au sărutat și ea a intrat în casă.

I-am dat imediat telefon. I-am spus mamei să-mi spună să discut cu ea și că nu știu cine-i tipul. Mi-a trimis vorbă că e-n baie și că sînt cretin, dacă n-am observat că era același domn de marți seara. Deci unchiu-său.

Dar eu marți n-am văzut-o.

Deci sau m-am înșelat eu, sau minte ea. Oricum trebuie să aflu adevărul adevărat fiindcă cea mai neliniștitoare chestie este nesiguranța asta.

2 decembrie

Ieri m-am plimbat zece ore în fața casei lor, doar ca s-o zăresc. N-a apărut. Mi-era teamă să nu fie cumva bolnavă sau chiar plecată de acasă. Am vorbit cu mamei-său. Mi-a spus că nu iese din casă că se spală pe cap și nu vrea să mă întilnească că se-mbolnăvește.

Am presimțit ceva!

3 decembrie

Azi m-am dus din nou în fața casei. La un moment dat a apărut la geam. Am urcat repede și am sunat la ușă. A ieșit mama ei și mi-a spus că nu-i acasă. I-am spus că am văzut-o clar cu ochii mei la geam. Mi-a spus să cobor, să mai mă uit o dată și dacă o mai fi la geam, să n-am parte de fii-sa.

Nu era. Deși nu prea-mi vine să cred că m-am înșelat.

4 decembrie

Azi am pîndit-o la poartă. Deodată a apărut. Tocmai pleca. Cînd m-a văzut s-a mirat grozav:

— Cum, dumneata? M-ai căutat? Și eu care credeam că e Petrică și îl tot evitam!

Culmea e că pe mine tot Petrică mă cheamă. În sfârșit, bine că s-a

lămurit totul. Era doar o confuzie de nume.

— Condu-mă dacă vrei! — m-a rugat ea și nu mi-a zîmbit.

Am ieșit în stradă, ea a oprit un taxi și s-a urcat.

Mi-a făcut un semn cu mina prin geam, doar așa, de dragul meu.

5 decembrie

Azi în sfârșit am reușit să stau de vorbă cu ea. Mi-a spus la telefon că o plictînesc îngrozitor și că vrea să se spele pe cap.

Draga de ea.

I-am spus că o iubesc și mi-a răspuns trîntindu-mi de emoție receptorul în furcă.

Ciudate sînt femeile. Niciodată nu știu cum să le iei. Ce o fi în capul lor?

7 decembrie

Ce-i poate trece prin cap, domnule!

Astă-seară l-a pus pe individul care o conducea acasă să vină la mine și să-mi pună sentimentele la încercare.

A urlat ăla de-a adunat toată strada. Era gelos, probabil!

Pe cuvîntul meu că n-aș fi crezut să mă iubească atît de mult!

Oricum, ar trebui să-i trimit flori, sau să-i scriu o poezie, sau să mă sinucid, sau așa ceva.

URZICUȚO,

În orașul nou Orșova au fost construite o serie de falnice blocuri în care s-au mutat numeroase familii. Din punct de vedere al confortului locativ, totul este perfect, dar în ceea ce privește aprovizionarea cu alimente, pâine, legume și lapte, treburile nu prea sînt în regulă. Și iată de ce: cele două unități comerciale existente, în loc să fie amplasate în spații corespunzătoare, din vreme amenajate, au fost instalate, într-un bloc în două apartamente! Așa că mezelurile se vind într-un viitor dormitor, laptele se distribuie într-o cameră de baie, iar legumele în vestibul... Este lesne de înțeles în ce condiții se vinde și se cumpără cînd totul se petrece în interiorul unei locuințe compuse din încăperi a căror dispunere și dimensiuni au fost prevăzute în proiect pentru nevoile a doi soți pașnici cu un copil cuminte și nu pentru teighelele cu cîrnași și rafturi cu legume, asaltate de sute de clienți.

Complicat cu comerțul alimentar în noua Orșovă! Avea dreptate cine spunea... «Să nu-ți faci prăvălie cu scară!»

Dumitru I. Ion, Orșova

URZICO,

În Oradea există un cvartal de locuințe noi denumit «Dimitrie Cantemir», unde cînd te afli ai impresia că ești la Mamaia. Doar marea lipsește...

Numai că în acest sector mai toată canalizarea a fost deteriorată cu ocazia executării unor săpături, așa că acum, la suprafață, deși totul arată modelul '68, pe dedesubt modelul e tot '68 dar... i.e.n.!

Cum s-a ajuns la o asemenea stare de lucruri se poate explica ușor prin totala neglijență de care au dat dovadă echipele care au lucrat în această zonă. Unii dintre locatari le-au atras atenția, dar degeaba! Se prefăceau cu toții că o duc prost cu auzul. Acum însă, o s-o ducă bine cu cititul!...

E.M., Oradea

URZICO DRAGĂ,

Ca să ajungă omul la Huși cu acceleratul nu-i chiar atît de simplu. Și asta datorită faptului că la trenul 605 se atașează de fiecare dată cite un singur vagon direct cu această destinație. Ce aglomerație, ce mai discuții pentru ocuparea unui loc pe banchetă și cită tevatură la urcare și coborîre nici în filme nu-ți este dat să auzi și să vezi.

Ce-i frumos — dacă se poate spune astfel — e că situația dăruie de multă vreme fără ca nimeni de la C.F.R. să facă ceva pentru ca în acest oraș să se poată sosi fără nasturi rupți, fără dureri de cap și fără... astenie.

Deocamdată însă nici o mișcare! Tot un singur vagon se atașează pe această rută, așa că neplăceri sînt cu toptanul. Și eu fiind unul care călătoresc mult, pot să confirm că într-adevăr... «lung îi drumul Clujului», dar mai greu al Hușului!

M. Croitoru, Loco

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

ULTIMUL RĂCNET

(urmare din pag. 2)

cred că v-a izbit serios!» «Ne-a izbit ceva, dar îți dai seama ce spațiu cîștigăm?» Într-adevăr, în casă, în afară de scaunele acelea criminale și mesuțele de creșă, nu mai era nici o mobilă. Arăta a casă în care s-a pus sechestrul pe lucruri și au fost vindute la licitație. «Bine, mă Viorele, și nu ți-e urît în pustietatea asta?» «Ce știi tu ce-i modern!» zîmbi el. «Uite ce-i, băiete, i-am spus eu, la haine sau la tunsoare mai merge! Dar niciodată n-o să accept să dorm în zid sau să șed într-un scaun de tortură!» M-a privit cu dispreț. «Uite mă, voi trageți lumea înapoi!» «N-o tragem noi înapoi mă! am strigat eu. O trageți voi în balamuc! Dar nu mergem, auzi? Nu mergem!» Am plecat printre primii. Cînd am ieșit în vestiar, un invitat gema, cocoșat sus în virful cuierului. «Ce ai, frate?» «Vă rog, se văita el, m-am cățărât să-mi atîrn paltonul și acum nu mai pot cobori! Ajută-mă!» «De ce te-ai cocoșat?» «Păi dacă așa e acum modern?» «Atunci, dacă așa e acum modern, te privește. Eu nu pot să te ajut că-s învechit! Aruncă-te!» Și am plecat.

O PLANTĂ AMARĂ

Pe ușa magazinului «Plante medicinale» de pe B-dul Bălcescu nr. 16 din București, e scris cu litere de o șchioapă: «Program 7—21,30».

În ziua de 10 ianuarie, la orele 13,45, alte litere de o șchioapă, infipte bine pe o hîrtie de ambalaj, anunțau: «Închis pentru ședință».

Intrucit noul program nu fusese anunțat nici prin presă, nici prin anunțuri reclame și muzică, mai mulți cetățeni, unii răgușiți, alții cu dureri de stomac, veniți să cumpere ceaiurile tămăduitoare, au trebuit să tușească și să aibă crampe în fața ușii, pînă la terminarea consfătuirii.

Directorul întreprinderii care patrona ședința mi-a explicat că e firesc ca aceste ședințe pe linie de sirop de pătlagină și de ceai de siminichie să aibă loc în timpul programului. Mie mi se pare nefiresc.

Fiindcă aici cetățeanul vine pentru ceaiuri medicinale.

Nu pentru ceaiuri dansante.

CE LIPSĂ DE DEMNITATE, DOMNULE

(urmare din pag. 5)

Nae se îndrepta spre casă fredonînd o arie dintr-o operetă la care fusese invitat de un prieten. La un colț de stradă se lovi de o mogildeață. Era un bătrîn fără un picior.

— Sărbători fericite! șopti umbra.

— Încă mai sînt cerșetori în țara asta! La muncă, șefule! Cu cerșitul nu se trăiește! Toți muncim. Nimeni nu ne dă de pomană.

Și Nae se depărtă minat de o sfîntă și legitimă indignare.

— Domnu'...

— Ce mai vrei?

— V-a căzut un carnet...

Nae se întoarce. Era carnetul de C.E.C. pentru mașină. Plin de noblețe aruncă bătrînului 25 de bani mîrîind:

— Nu mai poți respira de milogi! Lipsă de demnitate, domnule!! Ar trebui să se facă razii peste razii!

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secretariat 15.38.56; Secția scrisori
14.60.34; Secretariat de redacție
14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scînteii”

POSTA

REDACTIEI

ION BREBU — SIBIU

Dorind să vă exprimați necazurile pe care le aveți din partea unei motorete ați scris în viteză trei poezii prin care faceți praf... limba română. De pildă, spuneți într-un loc: «imi curg ochii și străfig». Cu toate cercetările făcute nu am putut afla cum arată niște ochi care străfig. În schimb, ne-a amuzat ingeniosul pseudonim dat motoretei: pircapără. Iar în fața denumirii de motoretă «tip Domnul Iisus Cristos», ne-am închinat.

În consecință, poeziile dv. n-au reușit să ne străfigă din cauză de pîrvers. Poate unde au fost scrise tip sfîntul așteaptă.

N. FUGAEN — COMUNA ARCHITA, — SIGHIȘOARA

«Televizorul» nu are imagini prea interesante, se repetă prea multe clișee.

Îndreptați-vă antena spre altă idee.

G. ALEXANDRU — REȘIȚA

Umorul practicat de dv. e precoce. Adică, nu e copt.

CRISTINA BRĂDUIANU — IAȘI

Vezi răspunsul dat tovarăsei Elena Băleanu din Tîrgoviște, minus, bineînțeles, strofa citată.

V. ȘTEFĂNEANU

SERGIU PAVELESCU — ORADEA

Poezia «Pentru tine» nu e pentru noi. E prea tragică. În afară de aceasta, iubirea invocată e destul de ciudată:

*Iubește-mă de vrei, sau nu, sau bate-ți
joc de mine
Alungă-mă să stau în drum, sau lasă-mă
cu tine
Eu viața-ți toată-o port în gînd și ție-ți
dau crezare
Cînd cu-a iubirii jurămînt rîdeai de-a
mea purtare.*

În concluzie: scrieți, dacă vreți sau nu, dar nu trimiteți spre publicare lucrări ne-definitivate. Și vă mai rog, cu-a iubirii jurămînt întru literatură, măcar acordul gramatical respectați-l.

MARIUS COSMESCU — LOCO

În majoritatea epigramelor exagerați lucrurile cam mult. De pildă, în epigrama adresată:

*Unui beatnic
Ești nemulțumit de toate
Și ca protest te porți pletos,
Normal e să-ți displaci și ție
Căci și în gînd ești tot păros.*

Pînă acum am auzit de fel de fel de gînduri: negre, triste, vesele, dar de gînduri cu freză încă n-am auzit. Cred că imaginea e cam trasă de păr.

ANTAL VASILE — IAȘI

Anecdotele din «Medicină distractivă» au printre ele cîteva glume acceptabile, pe care le reproducem:

*Haz de necaz
— M-au costat atîta onorariile și totuși
medicii zic că n-am nimic!
— Și te-ai lecuit?*

*Boală profesională
Medicul, vrînd să taie o găină:
— Unde e cloroformul?*

*La boli de ochi
— Nu vezi, domnule, ciți așteaptă la rînd?*

FĂRĂ CUVINTE

ALECU VLADIMIR — PIATRA NEAMȚ
Desene obișnuite. Obișnuite cu coșul.

ELENA BĂLEANU — TÎRGOVIȘTE

În poezia dv. există o anumită sensibilitate, dar trebuie să vă desprindeți de influențele topîrceniste, pentru a vă putea croi un drum propriu. Cităm, pentru încurajare una din strofele poeziei «Libelula».

*Ostenită se oprește
Pe o floare de scaiete
Și pe cînd se odihnește
Scînteiază din paiete.*

CORNEL STERIAN — LOCO

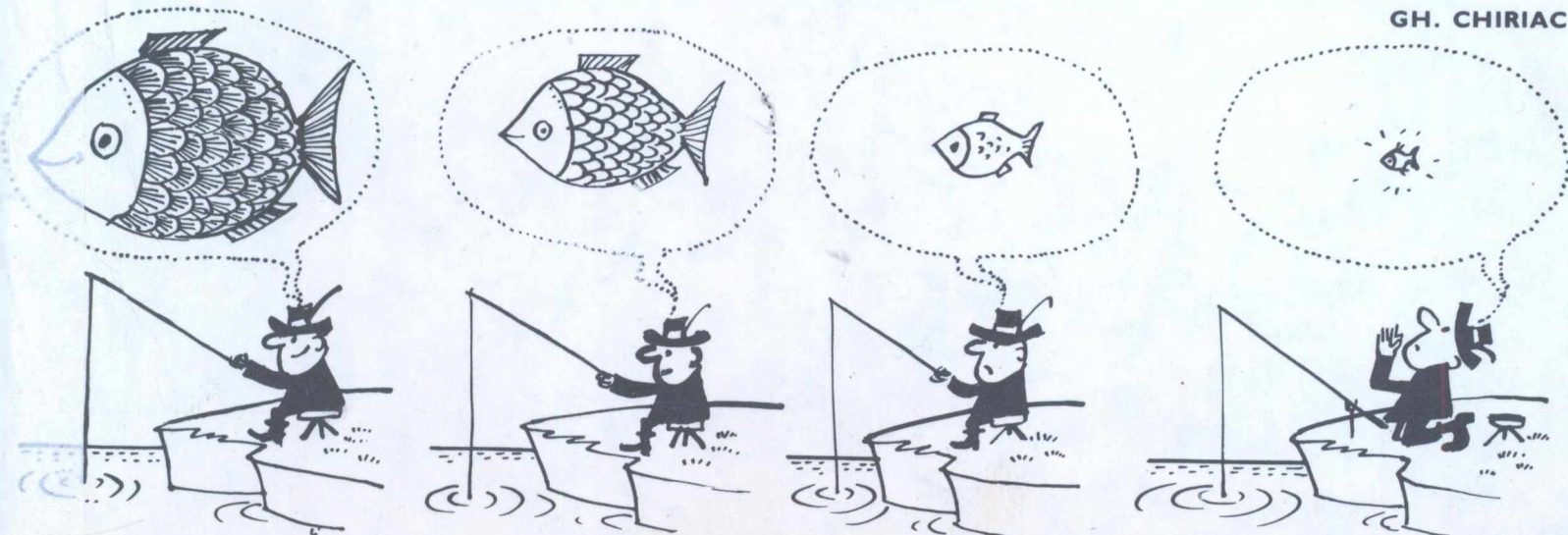
Sonetul are unele calități.
*Pe cel mai răpîciugos, lasă-mi-l mie
Din herghelia de pegași, poete,
De-ar fi să-i pun la glesne și rachete
Azi vreau să fac și eu o poezie.*

*Poate mă ard curenți induși sau poate
A fost străpunsă-n mine o triodă.
Oricum, nu-i grav: nu vreau să scriu o odă
(Deși un inginer poate de toate).*

*Din alte sfere mi l-ai dat, poete,
Fără prospectul de utilizare
Încît i-am dat jărătic de mîncare*

*Doar prozodie, rime desuete
El a crăpat, adevărat maestru,
Iar eu sonetul, l-am parcurs, pedestru.*

GH. CHIRIAC

FĂRĂ CUVINTE